

## POSTANOWIENIE

26 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 26 listopada 2025 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa J.P.  
przeciwko C. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej J. P.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu  
z 31 października 2024 r., I ACa 429/23,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

(M.T.)

## UZASADNIENIE

Powódka J.P. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 31 października 2024 r. w sprawie o sygn. akt. I ACa 429/23, zaskarżając ten wyrok w całości i wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka powołała się na nieważność postępowania spowodowaną tym, że orzeczenie zostało wydane przez sędziego X.Y., która została powołana przez „nową” Krajową Radę Sądownictwa. Ponadto skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Jako uzasadnienie podstawy kasacyjnej powódka powołała naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego, skutkujących nieprawidłowością rozstrzygnięcia sądu odwoławczego. Powódka kwestionowała

sposób oceny dowodów dokonany przez Sąd odwoławczy oraz określenie daty rozpoczęcia terminu przedawnienia roszczenia.

W odpowiedzi na skargę, pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała na nieważność postępowania.

Sąd Najwyższy zauważa, że twierdzenia skarżącej na tej płaszczyźnie są chybione. Powołanie sędziego sądu powszechnego na wniosek aktualnie funkcjonującej Krajowej Rady Sądownictwa nie skutkuje nieważnością postępowania z udziałem takiego sędziego, w rozumieniu art. 379 k.p.c. (zob. m.in. postanowienia SN: z 20 października 2022 r., I CSK 4589/22; z 29 marca 2022 r., I CSK 7016/22; z 28 kwietnia 2021 r., IV CZ 5/21; z 18 listopada 2020 r., IV KK 290/20). Sąd Najwyższy wielokrotnie rozpoznawał skargi kasacyjne w przedmiotowym zakresie (zob. m.in. postanowienie SN z 13 grudnia 2022 r., I CSK 3738/22). W jego uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że „tryb powołania na urząd sędziego w drodze rekomendacji przez organ o składzie ukształtowanym na zasadach uregulowanych w ustawie nowelizującej z dnia 8 grudnia 2017 r. może wprawdzie wzbudzać uzasadnione podejrzenia w przedmiocie bezstronności osoby powołanej na taki urząd, jednakże *de lege lata* zarzut dotyczący bezstronności sędziego może zostać postawiony jedynie na podstawie skonkretyzowanych okoliczności, wskazujących na zagrożenie występowania bezstronności w danym, konkretnym przypadku. Nie jest wystarczające odniesienie się jedynie do trybu powołania tej osoby przez aktualnie działającą w Polsce Krajową Radę Sądownictwa”.

Tymczasem w przedmiotowej sprawie nie ustalono dalszych okoliczności, które wskazywałyby na to, że wadliwość procesu nominacyjnego sędziego X.Y. miałyby skutkować tym, że jej udział w rozpoznaniu sprawy prowadziłby do naruszenia standardu bezstronności i niezawisłości wynikającego z przepisów konstytucyjnych, konwencyjnych lub prawa unijnego.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylene orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń umożliwiającym rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej, poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., mającej za cel zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżąca potrzebę rozpatrzenia jej skargi wiąże także z wystąpieniem przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Jak już wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności występuje wtedy, gdy bez wątplenia miały miejsce uchybienia, na które powołuje się skarżący i jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Skarżący musi więc wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie (por. postanowienie SN z 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08), a wydane orzeczenie na skutek tego naruszenia jest oczywiście błędne. Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza stanowiska o oczywistej zasadności skargi powódki. W niniejszej sprawie zarzuty skargi sprowadzały się w istocie do polemiki z ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez sąd odwoławczy oraz oceny momentu, w którym poszkodowany – przy zachowaniu obiektywnej należytej staranności - mógł ustalić osobę odpowiedzialną. Skarżąca nie wykazała, w jakim zakresie Sąd drugiej instancji miałby dopuścić się uchybienia. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, aby przyjęcie początku biegu terminu przedawnienia było oczywiście wadliwe.

Prawidłowo Sąd Apelacyjny ustalił, że powódka o szkodzie dowiedziała się w dniu zdarzenia, gdyż w szpitalu postawiono diagnozę i zoperowano powódkę, a o osobie odpowiedzialnej za szkodę powódka dowiedziała się z pisma Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla Miasta P. z 23 listopada 2017 r., które dołączyła do pozwu (k. 21). W piśmie tym podano, kto jest właścicielem nieruchomości, a kto jej zarządcą i podano siedziby obu tych podmiotów. Zatem termin przedawnienia roszczenia wobec pozwanego upłynął w dniu 1 stycznia 2021 r., a pozwany o roszczeniu powódki dowiedział się dopiero 28 kwietnia 2022 r., czyli po upływie terminu przedawnienia. Słuszne jest więc stanowisko Sądu Apelacyjnego, że nie ma podstaw do przyjęcia innego momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, skoro powódka już z pisma

Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla Miasta P. z 25 września 2017 r. (k. 35) dowiedziała się, że nieruchomość ma zarządcę, a w listopadzie 2017 r. знаła nazwę zarządcy i jego siedzibę, a zatem mogła wskazać go w pozwie.

Należy również zauważyć, że powódka od początku procesu korzystała z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, który w chwili wytoczenia powództwa dysponował wszystkimi niezbędnymi dokumentami, umożliwiającymi prawidłowe określenie podmiotu pozwanego. Argumentacja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazująca ogólnie na oczywistość postawionych zarzutów kasacyjnych, nie świadczy o spełnieniu przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Trzeba też zwrócić uwagę, że stosownie do art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c., niedopuszczalne jest oparcie skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Z tego względu zarzuty naruszenia art. 233 § 1 i 2 k.p.c. nie mogą być w ogóle podstawą skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 76; oraz wyroki SN: z 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06; z 8 maja 2008 r., V CSK 579/07; z 16 listopada 2012 r., III CSK 73/12; z 14 lutego 2013 r., II CSK 292/12; z 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15; z 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17) i tym samym nie mogą uzasadniać tezy o jej oczywistej zasadności.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

(M.T.)

[a.ł]